

Welcome to Hungary, Mr. Rosner!

— Előzmény: Népszabadság, 2004.01.12. E.I.: A vallás mint magánügy

Most, hogy új csapat dolgozik a sértődött izraeli gyűlöletmenedzser, Werber Lóránt helyett, szeretettel és tisztelettel üdvözljük Rózner Jeremiás urat Amerikából, akit Braun Róbert, az Ügynök beszédírója (szomorú foglalkozás!) koordinál – vagy mi a szósz. Van még egy Kormányzati Kommunikációs Központ is, melyet egy bizonyos Lév(a)i úr irányít, bizonyára egy másik Lév(a)i rokona, vagy egy harmadiké. Nem lehetne esetleg a jól megszokott, régi helyről szakembereket hozatni – mondjuk Moszkvából?

VSZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

Ismertem én egy Rózner-t, akiből más néven író lett, aztán ismerek rengeteg Szalait, Szabolcsit, Hevesit, Mátrait, Kárpátit, sőt Hunyadi, Erdélyit, Székelyt is, de ismerünk Hemingwayt, aki nem író, hanem bonbonos, ismerünk Tony Curtist és Imre Kertészt – mindenki magyar, vagy annak látszik. Mikszáth az Új Zrínyiaszban megörökítette Zrínyi Mór feledhetetlen alakját, érdemes fella-pozni a párbeszédet Zrínyi Miklós és Zrínyi Mór között. Ismerünk továbbá egy bizonyos Joe Eszterhas nevű Amerikába szakadt, rém undok figurát, aki nemrég azt mondta, annyira utálja a magyarokat, hogy azt javasolja bárkinek, aki találkozik egy magyarral, kenjen le neki egy pofont – az illető tudni fogja, miért kapta. En ezennel üzenem – akár a kedves, a magyarságért mindenre kész Eörsi Máttyás által féltett sajtószabadság honi lététéményesén, a Tilos Rádióon keresztül is, hogy minden magyar habozás nélkül kenjen le egy pofont Eszterhas József úrnak (nem tudom, mi volt a becsületes neve), ő tudni fogja, miért kapja.

Most, hogy végre összeállt az MSZP listája a sürgősen unióbá száműzendő politikusokról, kicsit összevesszük, ha belegondolunk, hogy Kósáné Kovács Magda vagy Tabajdi Csaba öregbíti tovább a magyar dicsőséget Brüsszelben, remélhetőleg a tizedik helyen álló Hegyi Gyula már nem jut be, vagy a 24. helyen álló (recski) Vastagh Pál maga sem gondolta komolyan, hogy szakértelmével továbbra is gazdagíthatja az Európai Unió szakállas tagozatát. Persze nem tudom, mennyibe kerülne a magyar adófizetőknek, ha az egész MSZP-SZDSZ-pártvezérkart Brüsszelbe küldenénk, de akárhány milliárd legyen is, biztosan megérné, sőt fellendülne a nemzetgazdaság. Külképviselőink már eddig is nagy áldozatok árán próbálták meg elhelyezni az itthon hasznosíthatatlan káderekészletet, s bár annyit 1989 óta talán sikerült elérnünk, hogy alapfokú nyelvtudás nem jelent azonnali kizárást a posztokért folyó versenyből, azért a Kádár-kori arany szabály ma is érvényes: az a megbízha-

tó elvtárs, aki magyarul sem képes kifejezni gondolatait. (A még megbízhatóbb elvtársnak persze gondolatai sincsenek. Annak csak egy beépített magnetofon van a hasában, mely visszamondja az előző felszólaló mondatait, valamint egy nagy kenguruzsibe, melybe befér a baksis.)

A megszorító intézkedésekre mindig oly hajlamos szoclib kormány mérhetetlen erkölcsstelenségére mi sem jellemzőbb, mint saját, elképesztően felduzzasztott apparátusa, ezt a hivatalos statisztikákból lehet tudni (ma már a magyar véderő gyakorlatilag a Honvédelmi Minisztériumban várja a bevetést), s persze az sem új találmány, hogy az előírt létszámcsökkentések előtt elvesznek mindenütt néhány száz csókoszt, akiket aztán busás végkielégítéssel bocsátanak útjukra, így aztán visszaáll az eredeti állapot, ők megszorítottak, amit lehet, kár, hogy ilyen sokba került. De ugyanez az eszeveszett rablógazdálkodás folyik minden állami cégnél s az állami cégeken pióként megtapadó „független” intézményeknél, melyek már Brüsszelre készülnek, hogy minden lehetséges pénzt kiszívjanak a támogatások csatornáiból, mielőtt még hírük is eljutna szegény, bunkó magyarokhoz. Ők már tudják, ezt is „az erősebb élítél” – ez volt annak az interjúnak a címe, melyet Benny Morris (Móric Benedek) izraeli bal, majd jobboldali történésszel készítettek, s a Haaretz című lap nyomán közölte az Élet és Irodalom. Tóth Gy. László barátom szemfülesen idézett már belőle a Demokratában, de nem árt hangsúlyosabban visszatérni rá, mert ilyen nyíltan és undorítóan náci gondolatokat aligha olvashattunk az utóbbi időben. Benny Morris nyíltan kimondja azt, amit a fasiszta Izrael állam politikai gyakorlatában megvalósít: helyesli a népirtást „magasabb cél érdekében”. „Még az amerikai demokrácia sem jöhetett volna létre az indiánok megsemmisítése nélkül.” Tegyük hozzá: most éppen az iraki demokrácia születik meg, az irakiak megsemmisítésével. „Ezekben az esetekben a magasabb végső cél igazolja az elérésükhöz szükséges kegyetlen eszközöket” – teszi hozzá a derék történész, és lám, a híres náci vadászok itthon és külföldön nem töl-

tik meg állandóan kezük ügyében tartott fegyverüket. Az arabokat mind el kellett volna üldözni, mondja Morris, hiszen „ha már az elűldözés mellett döntött (Ben Gurion), akkor teljes munkára lett volna szükség.” A nagy demográfiai veszélyt jelentő arabokkal szemben „keményen fel kell lépni”, „felmerülhet a tisztogatás szükségessége”. Morris az arabokat barbároknak nevezi, akik a zsidók életére törnek, a palesztinokat vadállatoknak, akiket „valahogy be kell tudni zárni”, mert „az arabok csak az erő nyelvét értik, és csak a nagyobb erő felmutatásával lehet őket rávenni jelenléti elfogadására”, hiszen „az arab világ, mint ma látjuk, barbár”, mely Rómát (vagyis Amerikát és Izraelt) fenyegeti, mert belülről akarják szétverni a birodalmat. Az külön gyönyörű, hogy ez a náci zsidó történész Izrael helyzetét a keresztetekéhez hasonlítja: „S mi vagyunk a frontvonalban. Pont úgy, mint a kereszties háborúk idején. Európa sérülékeny végvára vagyunk”. Nos, ezt az érvet a náci Németország is használta. De hogy Izrael ma bármilyen értelemben Európa végvára volna, az majdnem olyan abszurd állítás, mint hogy a zsidó állam volna a kereszténység végvára. Morris azt mondja, vagy feladják a cionizmust, és akkor biztosan megölik a zsidókat az arabok, vagy a cionizmus „kényszerű könyörtelenségét” kell vállalniuk a túlélés reményében. Ez a fajgyűlölő, vergőzős, aljas eszmefuttatás vajon kinek szól és kiket fenyeget, kiket erősít Magyarországon? Vajon a testvérlep egyetértőleg közölte vagy elretentő példaként, a palesztin nemzet iránti olthatatlan rokonszeny által vezérelve? Sajnos, nem derül ki. A cikk egyértelműen sugallja, hogy igenis, a zsidóságnak nemcsak joga más népek kitelepítése vagy önvédelmi célzattal kiirtása, de egyenesen történelmileg kiküzdött küldetése is a magasabb cél érdekében. Sajnálatos, hogy a magyarországi zsidóság máskor oly éber héber képviselői nem határolódtak el sem a Ha'aretztől, sem az Élet és Irodalomtól, mely ezt a gyalázatos eszmefuttatást közölni merete. Nem lehet másként értelmezni mindezt, mint tudatos provokációnak, ahogyan a Tilos Rádió is nap mint nap megsérti nemcsak a törvényt, de ami még felháborítóbb, a keresztény magyar közösséget is – közpénzből. Cikkük egész sorát idézhetném, a Népszabadságból Eörsi István fejtegetését (A vallás mint magánügy, január 12.), Bár Eörsi szerint is „örökös, eldönthetetlen vita tárgya marad persze, hogy a törvényes és törvénytörő vélemények között hol húzzuk meg a határt”, azért az nagyon jól látszik, hogy a balliberális sajtó és hatalmi gépezet gyakorlatilag minden magyar- és keresztényellenes véleményt a véleményszabadság nevében üdvözlő, míg minden ellenvéleményt azonnal és a legsúlyosabban büntetne. Így ső-

pörte a Tilos Rádió ismételt törvénysértéseit a „fasiszta zászlóvetés” ügyesen és gyorsan összeszótta szőnyege alá, így kreált a Mécs-ügyből gyorsan Bencsik-ügyet, s a Lovas-ügyből az egész Magyar Rádiót sarokba szorító, régóta szorgalmazott leszámolást. Közben azonban a harmadik testvérlap, a Magyar Narancs sem tétlenkedik, nincs száma, melyben ne intézne ízléstelen támadást a magyarság és kereszténység alapeszméi és értékei ellen. A 2004. január 22-i számban Sajó László Gézus születése című „remekműve” összefoglalja mindazt, amit Jézusról, Szűz Máriáról és a kereszténységről eddig mocskos trágárságban összehordtak *Petri Györgytől* kezdve. Nem idézem, mert idézhetetlenül aljas szellemi rohadvány, a liberális latrina-irodalom szerves része.

De hát ne csodálkozzunk, legalábbis ne úgy, mint Kósáné Kovács Magda, aki „megdöbrent” az Európai Néppárt határozati javaslatán, hogy volt pártállami kommunista vezetők ne lehessenek Brüsszelben képviselők, mert ez sérti a kommunizmus áldozatainak emlékét. A gyilkosok, besúgók, árulók és a közpénzek tolvajai tehát mégsem annyira szívesen látott vendégek az Európai Unióban, ahogyan az állampárt utódpartjai is még kissé bűzlének, mondhatni, édeskés vérszaguk van, mert a pénznek ugyebár nincs szaga. A Köztársaság téren önmagát felgyújtó (szaknyelv: önégető) asszony is csak rosszkedvében lett öngyilkos, és „sértülése az étellel összeegyeztethetetlenek voltak” (szaknyelv). Egészen a pártház lépcsőjéig kellett volna mennie, hogy a szörnyű tett egyértelmű legyen.

Amúgy az egész világ szépen rothad, *Bushman* elnök már az egyes tárcákra is leosztotta a terrorizmus elleni küzdelem feladatait, most a mezőgazdasági terrorizmustól fél leginkább, öngyilkos, távvezérelt kombájnok indulnak Washington ellen, de az is lehet, hogy idomított muszlim kártevők szállnak partra az éj leple alatt, hogy lerágják a frissen génkezelt amerikai gabonát. Írás közben az internetről időről időre rám köszön egy fénykép, egy bizonyos *Peter Kornidova* már megnyerte az amerikai Zöld Kártyát, ő már boldog ember, letelepedhet a Korlátlan Éljeségek Hazájában. A hirdetés felszólít, éljünk mi is a lehetőséggel. Nem tudom, lehetne-e indítani egy hasonló programot amerikaiaknak, kisorsolunk közöttük néhány magyarigazolványt vagy fővárosi BKV-bérletet.

Most olvasom, hogy *Parti Nagy Lajos* író, akit mélyen felháborított *Döbrentei Kornél* „hordószónoklata” és állítólagos közös gyalázkodásunk Imre Kertészről, s emiatt kilépett az Írószövetségből, máris megkapta jól megérdemelt jutalmát, az ötmillióval járó Magyar Irodalmi Díjat. Ezt tisztelem a szocializmus oldalán: gyorsan és jól fizet. Igaz, bőven van miből. Welcome to Hungary, Mr. Rosner! Érezze itthon magát, hiszen amúgy is itthon van. ■

Mélypont

„Új Bábelt élünk, a fogalmak pokoli zűrzavarát. Gyalázatos hazugok megrontották a szavak becsületét.”

Karinthy Frigyes

SZALAY KÁROLY

Issten látja lelkemet, nincs gusztusom megírni ezt a cikket. Öt napja tájékozodom saját körömben, és más politikai és erkölcsi értékeimet vallók társaságában. Kiderült: az „enyém” nem nézik a másort, amiről írni akarok, a túlpárt viszont tolerálja azt.

Ami ijesztő.

Az RTL Klub újabb ValóVilág sorozatáról van szó. Különösképpen egyetlen műsorról, amely január utolsó hetében egy egész estét betöltött, főműsoridőben. A sorozat szerkesztői részleteket játszottak vissza az elmúlt időszak eseményeiből, s a tizennégy villalako minősítette egymást. Majd egy nagy falitáblára lefelé fordított hüvelykujjú kézfejeket raktak fel – azok neve alá, akiktől szeretnének megszabadulni. Sportnyelven szólva a műsor selejtezőkre épül, s az lesz a győztes, aki egyedül marad a villában. Amiért több Kosuth-díjnyi értéket, házat, autót, külföldi nyaralást és egy évi havi egymilliót fölnyal.

Normális körülmények között egy egész élet munkája kell a magunkfajtanak ahhoz, hogy ennyi értéket összedolgozzunk. Ezért tehát logikus, hogy aki már bekerült, mindent elkövet, hogy nyerjen. Mi kell a győzelemhez? Semmi hisztéria, semmi durvaság, csak önuralom és vitézi rezolúció.

Ehhez képest a sorozat szövívője is megdöbrent a visszajátszott jeleneteken.

A nők többsége, ha éppen nem riszált, fennhangon hisztériázott. Egymást szidta, lotyózta is olykor.

Egy szerelmes pár örökre összeveszett. Némely férfi pedig, híven beszavazóihoz, durván és bunkó mód viselkedett, halálra sértve, szekálva társait. Tökéletesen ellentmondva a végső győzelemhez vezető logikának. De ez a legkisebb bajom.

Az keserít el, hogy ezek az elképesztően viselkedő figurák a magyar társadalom egy bizonyos rétegét képviselik, annak „égi” másai. S miután ez egy baloldali tévécsatorna (oroszlánrészt vállalt az MSZP győzelmében), ez a réteg alighanem balfelől toborzódott.

És most öklendem ki, hogy miről is akarok én itten írni.

Ország-világ megtudhatta az adásból, hogy az egyik vezérüri éjjel-nappal fingik. De nem akárhogyan. Elmondták, hogy az

egyik alvó társuk fejét is lepurcsintotta. És amikor ezt nehezményezték, megnyugtatta őket, ha társaságba, vendégségbe megy, ott nem fingik.

Na már most. Itt megint két vonatkozásban érdemel elemzést a kérdés. Az egyik, hogy ő kapta ugyan a legtöbb lefelé fordított hüvelykujjat, de mindössze négyet! Holott tizenhármát kellett volna kapnia jobb körökben. Ez minősíti a bentlévőket is.

A másik el nem hanyagolható szempont: az RTL Klub főműsoridejében másfél órán keresztül a fingás volt a főtéma. Nem a szelentés, nem az alfarhang, nem az úrgyűrű-fütyty, hanem a közönséges és durva fingás. Azért kell így mondanom ezt, hogy a szóval is érzékeltessem, milyen mélyre süllyedt a magyar baloldali televíziózás.

Ha már most meggondoljuk, hogy az RTL Klub politikai jellege mellett voltaképpen kereskedelmi csatorna, vagyis műsorainak a célja az üzlet, akkor úgy kell fogalmaznunk, hogy kiárusítja a fingot, s rögtön utána a Heti Hetesben *Havas Henriket*, *Váncsa Istvánt* meg a többi.

Na már most. Ha baloldali szokás szerint elhatárolódnának ettől a szagos műsortól, a szellentés – mint árucikk – árnya nem vetülne rájuk. Az örökös elhatárolódási rögeszme az ő politikai szlogenjük amúgy is. De hogyan határolódhatnak el? Nyilván úgy, ahogyan azt tette *Parti Nagy Lajos*, aki kilépett az Írószövetségből, mert az 1100 tag között akadt egy író társa, aki elhatárolta magát a Tilos Rádió keresztényirtó vágyaitól. Vagyis, ki kellene lépniük az RTL csatornából. Ezt azonban nem teszik meg, mert business is business, vagyis a pénznek nincs fingszaga. Meg aztán más kilépni az Írószövetségből és más az RTL-ből. Ide a bököt, hogy a szelid lelkű költő pillanatokon belül hatalmas díjat szakít le a kilépésért, *Havasék* viszont fityiszt se kapnának ugyanazért. El nem hallgathatom, hogy abból a nyereségből, amit az RTL Klub a fing kiárusításából bekasszíroz, ők is risztelnek.

Van itt még valami, ami megemlítendő, bár utaltam már rá. Az RTL Klub, akárcsak az M2 és a Magyar ATV (a Tilos Rádióval egyetemben), a baloldal szócsöve. Ami ezekben történik, ami itt képernyőre kerül, az a magyar baloldal szellemiségét viseli magán. Mivel egyetlen baloldali párt, parlamenti frakció, baloldali sajtóforum vagy klub nem határolta el magát ettől a műsortól, az ő logikájuk szerint ez azt jelenti: azonosulnak vele.

A fentebbiek figyelembevételével érthető és indokolt *Gyurcsány* felszólítása: merjünk baloldaliak lenni.

Elismerem, felvállalni a fentebbieket, ahhoz valóban bátorságra, mi több, gázálarcra van szükség. ■